

Inleiding.

Het is ruim 6 jaar geleden, dat de *Christelijke Vereeniging van Natuur- en Geneeskundigen in Nederland* het besluit nam, een eigen Orgaan uit te geven. Daarbij werd echter uitdrukkelijk bepaald, dat uitsluitend voor eigen kring zou gewerkt worden. Zoo is ook geschied; dertien afleveringen, samen drie jaargangen vormende, zijn verschenen en slechts een tweetal lezingen zijn daarna publiek geworden. Een enkele maal maakte de redactie van een courant, aan wie het tijdschrift geregeld gezonden werd, melding van een artikel, maar overigens kon van optreden naar buiten onder deze omstandigheden geen sprake zijn.

Intusschen wies het aantal leden onzer Vereeniging gestadig en bereikte het dubbele van vroeger, de dertig waren ongeveer tot zestig gestegen. Meermalen kwam op de agenda van de Vergaderingen der Vereeniging het punt: publiek maken van het Orgaan.

De voorstanders van eene verandering gebruikten in hoofdzaak deze argumenten: 1°. het is verkeerd, dat we ons licht onder den korenmaat houden, als goede Christenen moeten we ook getuigen. 2°. er zal meer prikkel zijn om te schrijven en het geproduceerde zal met nog meer nauwkeurigheid bewerkt worden. 3°. nu reeds zijn we half publiek, doordat we aan redacties van ons sympathieke bladen en aan enkele particulieren nummers van ons orgaan toezenden en deze halfslachtige positie is onaangenaam.

Tegen deze argumenten werden echter ook gewichtige andere ingebracht, waarvan de voornaamste deze wel waren, dat we onze krachten niet moesten overschatten, dat we gering in aantal waren en onder dezen slechts enkelen, die tijd, lust en